

Jaroslav Vrchlický

Rytíř Smil

EKNIZKY.SK

Rytíř Smil

JAROSLAV VRCHLICKÝ

eknizky.sk

Rytíř Smil by Jaroslav Vrchlický is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Život prchá přijde smrt,
Dopřejme si velemrd.

Na svém hradě rytíř statný
jménem Smil žil přeuatný,
jenž však jednu vadu měl,
že o lásce nevěděl.

Nevěděl ten rytíř tupý,
že má kunda krásné chlupy,
že má velké trhání,
jak slyší o mrdání.

Ke všemu, co láskou dýše,
náramně se choval tiše,
zkrátka, abych pravdu děl,
jakživ kundu neviděl.

Kolem hrady toho času
bylo slyšet mnoho hlasů,
pravdivou prý je ta zvěst -
bez ocasu zrozen jest.

Děvečky na hradě všecky
měly schválně velké cecky,
a když na stůl nosily,
chodily jen v košili.

Mnohá děva pak při žrádle
drbala se v spodním prádle,
některé však, vizte bozi!
Z košile vypadly kozy!

Štavnatá, kozatá běhna
ukázala nahá stehna,
ba i někdy v košil stínu
vidět bylo chlupatinu!

Bylo cítit kundy vůně,
byly mokré lásky tůně,
udatný však rytíř Smil,
ničeho se nechopil!

Ale marné vše to bylo,
žádné se to nezdařilo,
vypátrat tajemství zde,
má-li ocas, nebo ne.

Věděli, už, že dle zvyku
zavírá se v kamrlíku;
cos tam asi šukával,
bručel si a hekával.

Co tam ale vlastně dělal,
že tam každou chvíli běhal,
to zůstalo lidem zlým
rytířovým tajemstvím

Byl tam hradní, jenž měl dceru,
prdelatou, na mou věru,

té, jak zřela Smila jen,
v kundě se hned dělal šlem.

V ústech sbíhaly se sliny
dostávala laskominy,
myslíc: „Kéž by ocas měl,
ten by mi as do ní vjel“!

Tato děva útlá v pase
pásla jenom po ocase,
takže často měla sen
o samých ocasech jen!

Nasadila všechny lesti,
které k srdci cestu klestí,
chtěla, aby rytíř Smil
k mrdání se rozjařil.

Nic však naplat, milý zeman
zůstal k mrdu jako beran,
takžev mysli lidu žil
bez ocasu rytíř Smil.

Jak se stal již případ mnohý,
hradní dceři mezi nohy
počal panoš - mladý hoch -
stříkati svůj kinderštof.

Ona, statného jsouc těla,
řádný ocas míti chtěla,
kdežto panic mladičkový
měl ocásek maličkový.

Dlouhý, tlustý s velkou hlavou,
ukojil by vašeň dravou,
kdyby v kundě jezdil těsně,
přimrdávala bych děsně!

Přísloví nás k pravdě víže,
z nouze pes že kulky líže,
nechala se zatím jen
šimrat jeho blajštiftem.

Takový mrd na polovic
dráždil její nervy tím víc,
takže měla často sen
o samých čurácích jen.

Plakávala, měla hoře,
v hajzlu, doma i v komoře,
a čím víc se trápila,
tím více ji svrběla.

Bolest měla ve svém hlasu:
„Ach, přec jen jest bez ocasu
udatný ten rytíř Smil,“
stále její nářek byl.

V mrdání je každý v právu,
každý býk má svoji krávu,
i ta bleška mrňavá
se samečkem mrdává.

Jenom on - ten rytíř statný,
má být k mrdu tahle matný?

Nemá nikdy zvědět on,
k čemu že je klabrdon?!

Sloni, psi i komárové,
velryba, jež v moři plove,
žádný kundou nezhrdá,
každý si rád zamrdá.

To přece nemůže pravdou být,
aby ocas neměl mít,
říkávala: „Na mou čest,
nevím, zda to pravdou jest.“

Zatím tyto dívčí líce
uzmuly mu tajně klíče
a když rytíř odjel ven,
pátrala po celý den.

Chtěla přec uvidět taje,
čím si rytíř stále hraje
a proč má ten hloupý zvyk,
zamykat se v kamrlík.

Ulekla se převelice,
když vstoupila do světnice,
neboť v koutě rytíř měl
velký sud od povidel.

Spatřila tam víc než mnoho,
povídá si: „Hrom do toho,
nač má rytíř - jaký blud -
v pokoji stát tento sud?“

Neb kol díry sudu toho
nalepeno chlupů mnoho.
„Snad když na něj přijde chtíč,
vrazí ho tam jako tyč?

Snad nemrdá, u vší víry,
v tomhle sudu do té díry?
Jistě, kdyby poznal pic,
neprznil by sud ten víc!

V sudu čehos celá spousta
jako když regiment šoustá,
Je-li to vše semeno,
ten musí mít vemeno!!

Kdyby tohle mělo být,
to by ocas musel mít!
Velikou si práci dám,
tajemství to vypátrám.“

Vyběhla ven z kamrdlíku
snila o jeho pytlíku,
jak mu asi hodně stříká
když se v její kundě zmítá.

Naděj svoji v Smila vkládá,
že má ocas jako kláda
není jí však zcela jasné
zdali k její kundě pásne.

Kdyby jí tak osud přál,
že by se s ní shodoval!!

to by měla strašnou radost
že mu takhle velký narost.

Jako měsíc prdel moje -
tvrdá jako skalní sloje!
Kunda? To je lásky hrad,
s ním si musím zamrdat!!!

Odešla pak domů smutna
vytekla z ní celá putna,
vzdychala pak moc a moc
celý den i celou noc!

Zdálo se jí: „Vidí Smila!
Jeho čurák - jaká síla!
A ta hlava - jaký hřib!
To by člověk touhou chcíp!

Už se vidí - jak s ním mrdá!
A je na svou kundu hrdá,
a jak ji chtíč popouzí,
z toho snu se probouzí.

Čas však kvapí divým letem,
kundy dále točím světem,
přemýšlí pak hradní dcera,
co že to viděla včera?!

Dočkala se přece času,
jak v přísloví husa klasu,
přišel přece en ten čas,
uzřela Smilův ocas !!

Jednou přišel rytíř z honu
unaven a zemdlen domů,
sotva meč si odepjal,
ke stolu sed a hned spal.

Jak to děva uhlídla,
chutě k mrdu dostávala,
myslíc: „Teď bych mohla snad
v kalhoty se podívat.“

Tiše blížila se k němu,
poklopec chtíc rozepnout mu,
ale rytíř, jak to čul,
uprd se a boty zul.

Lstivě počne dívka mluvit:
„Chtěla jsem tě, pane, vzbudit,
do postele bys šel spát,
dobré noci tobě přát.“

Vlez jen v postel, pane milý,
zůstanu u tebe chvíli,
u stolu spát nevhodno
to přec stojí za hovno.“

„Ano, já chci do postele
a ty táhni do prdele,“
bručel rytíř líně moc,
„Liž si prdel, dobrou noc!“

Nemusíš, pane, hned láti,
chtěla jsem se ještě ptáti,

zda hodláš, než půjdeš spát,
do nočního hrnce chcát?“

A hned rychle jako srnec
přinesla mu noční hrnec,
myslíc: „Když chcát bude chtít,
musí přece ocas mít!“

Rytíř vzal jí hrnec z ruky,
jí prochvěly sladké muky,
nyní uzří pravdu zde,
má-li ocas, nebo ne.

Rytíř drží hrnec v ruce,
panně hrozně buší srdce.
„Dovol, pane, zdali smím,
já ti hrnec podržím.“

„Nechci,“ bručí rytíř temně,
„ač se chcanky bouří ve mně,
co mám dělat, to já vím,
sám si hrnec podržím.“

Pak rozepnul dva knoflíky
u poklopce, převeliký
ocas jak mořský had
přes okraj mu hrnce spad.

Při chcaní se trochu nahnul,
přičemž pytel mu vypadnul.
Na ty koule hledět milo,
každá měla aspoň kilo!

Chcanky rytíř v hrnec vrhá,
panně tělem rozkoš trhá,
ona spatří - žádný flanc -
kulky jako pomeranč.

Teď je ale děva lepá
rozčilením celá slepá,
přiskočí - ne váhavě -
líbá ocas na hlavě.

Do huby si ocas dává,
sotva se tam vejde hlava,
ocas stoupá výš a výše,
děva touhou sotva dýše.

„Pane, nejsem všelijaká,
ale ty máš kabrňáka,
toho vrazit v kundy důl,
musí každá prasknout v půl.“

Rytíř otočí k ní zraky:
„Kunda? Což to zvíře ňáký?!“
„Pane, to je dvorana
mezi mýma nohama.

Ukaž mi ten ocas, pane,
uvidíš, že ti hned vstane
jako roubík ve chvíli,
když odhrnu košili.

Chceš-li rozkoš mrdu znáti,
musíš ocas v kundu dáti,

než ti míza vykape!

Hled', támhle je kanape."

Rytíř divnou touhou prahнул,
na kundu jí rychle sáhnul
a jak muži přemnoží
chyt ji při tom za kozy.

„Ha,“ vzkřik náhle jako lýtý,
„divné na mě lezou city -
musím ocas - ostudu
honem vstrčit do sudu.“

„Ale pane,“ dívka vece,
„poslechni mou radu přece,
nemusíš si na mou víru,
honit ocas v sudu díru.

Mám já také díru s chlupy,
sáhni, vem si ji do ruky,
zanech, pane, toho bludu,
lepší kunda díry sudu.“

„Co to ale jenom značí,
že mě náhle kulky tlačí,“
paví rytíř, „to jsem hloup,
ocas stojí mi jak sloup.“

Přistup, pane, ke mně blíže
a skloň hlavu trochu níže,
podívej se, ať ji znáš,
to je kunda, tu ji máš.“

„Ukaž,“ náhle rytíř řekl,
na kolena před ni klekl,
„zblízka já se podívám,
ať tu kundu dobře znám.“

Celý prst jí strčil do ní.
„Ach, ta kunda libě voní,
to je gusto, tenhle smrad,
ten já cítím tuze rád.“

Chlupy na kundě jí hryzal,
jazykem pak uvnitř lízal,
liboval si: „To je med,
sežral bych tu kundu hned!

Jaký skvost! Ta tvoje díra,
to je přece moje míra!
A ty tvoje pěkné laple –
jsou jako vrata od kaple!

A to tvoje černé houští,
smysly člověka opouští,
to jsem jakživ neviděl,
sáh jí při tom na prdel.

„Pane,“ dí mu děva vřele,
„lehněme si do postele,
tam si můžeš s kundou hrát
a čuráka do ní dát.“

Uchopil ji rytíř v pase,
„myslil jsem já, starý prase,

že je kunda ke chcaní –
zatím slouží k prcání.“

„Ano, pane, k mrdu jesti,
ocas si v ní cestu klestí,
pro ocas to skvostný sál,
když chce pořádati bál.

Musíš ho tam, pane, dát,
chceš-li rozkoš mrdu znát,
dopřej sobě sémě tok,
koukej, už ti kape mok.“

Do naha ji rytíř svléknul,
na kanape ji pak vléknul,
sám pak také ve chvíli,
stál tu jenom v košili.

Děva měla k mrdu vlohy,
hned roztáhla před ním nohy,
rukou vrátka roztáhla,
za ocas ho přitáhla.

S kulkama si chvíli hrála,
samou chutí div nesrala,
než rytíř jak chlípny pes
bez mluvení na ni vlez.

Z komnaty byl slyšet řev,
rytíř mrdal jako lev.
Vpálil ho tam plnou silou,
až krev vystříkla jí dírou.

Potom začal zuby skřípat,
když mu začla štáva stříkat,
povídá si: „To je mrd,
sud je proti kundě prd.“

Nevěděl jsem, na mou víru,
že ty máš tak sladkou díru,
ted' jsem poznal mrdu kvas,
vždyť už mne to lechtá zas.“

Kunda na ocas mu pásla,
mrdal, až se okna třásla,
a i pytlík vrážel hloub,
prdelí do něho tlouk.

Postel vrže jako divá,
rytíři se ježí hříva,
mlaská čurák v kundy šlemu,
je to horší než v harému!!

„To je krása,“ děva vece,
„po stehnách mi štáva teče,
byl jsi pane velký blud,
žes ten poklad vrhal v sud!“

Přival mrdu zase bouří
ze Smila se už jen kouří,
stehna jim jen pleskají,
jak se dole laskají!

Ptám se tě - můj milý pane -
kdy už ti zas ocas vstane?!

Ten tvůj ocas to je - tvoje kouzlo
jen aby to nevyklouzlo!

„Zas to stříká!“ rytíř plesá
ale jeho ocas už mu klesá
už i na něj je to moc!

„Však nám zbývá ještě noc!“

Než z komnaty jeho vyšla,
sekli si ještě tři čísla,
až unaven - rytíř Smil,
z kanape se odvalil.

„Ach to byly sladké city,
na kundě tvé mrdu rity,“
vzdával rytíř chválu panně,
odučiv se samohaně.

„Že máš vlohy ke mrdání,
udělám tě svojí paní,
zavolej sem bez ciráťů,
matku i svého pantátu.“

Mladý panoš této noci
šoustnout si chtěl mermomocí,
neb mu čurák stále stál,
chtěl mu popřát v kundě bál.

Nevěděl však mladík hrdá,
s rytířem že dívka mrdá,
myslel, že v komůrce dlí,
že spí na své posteli.

Vlezl oknem podle zvyku
do jejího kamrlíku,
toužil vniknouti tam hned,
kde mu kyne mrdu med.

Pozor dal, by nebyl kravál,
k posteli se tiše hrabal,
věděl dobře, kde to je,
v kterém koutě pokoje.

Bez orací v postel lez,
namák kundu, na ni vlez
a pak ihned bez váhání
s chutí dal se do mrdání.

Mrdal jako divé zvíře,
kulky strkal až ku díře,
pytlem tloukl do stehen,
jak by mlátil potěhem.

Když domrdal, začal znovu,
bokem lehl si teď k tomu,
prst jí strčil do prdele,
aby hloub byl v jejím těle.

Potom zase ona vstala,
ocas do huby mu vzala,
pak mu prdel líbala,
kulky pilně lízala.

Začal ji teď ke všem všudy,
mrdati rovnou do huby,

myslil: „Ať má radost ze mně,
do krku jí vstříknu sémě!“

Pak si lehnul hezky blízko,
uvažoval, že má štístko,
mít tak kundu ke hraní.
Mrdal až do svítání.

Pak, jak by mu ocas utnul,
přestal mrdat, tvrdě usnul,
ráno, když se probudil,
byl by se radš utopil.

Viděl, že to děvče není,
že to byl o jen mámení
a že noc tu celičkou
mrdal s její babičkou.

Až teď poznal, že v tom temnu
o postel se zmýlil jednu
a že místo k slečince
vlezl k její bábince.

Vyskočil z postele hbitě,
skřípěl zuby vzteky, lítě,
na babu pln zlosti kouk,
ocasem o nočník tlouk.

Bába z toho radost měla,
líbezně mu takto děla:
„Ach, to byla prácička,
až mě bolí hcapička.

Můj starej - to pravím vřele,
musí s ním jít do prdele!
Sláva vám, vy jonáku,
i vašemu čuráku!“

„Mysl má je sice mělká,
ale zdá se mně přec velká
vaše kunda, na mou čest,
do té strčím celou pěst.“

„To nevadí, milý hochu,
citronem ji potřu trochu,
a zas bude maličká
jako ňáká prvnička.“

„Pravda, bábo, na mou věru,
já vám ale na ni seru,
vaše kunda, to je tůň,
na tu by tak patřil kůň.“

Pro vás není moje míza,
kundu vaši pes ať lízá!
Čert aby tu chvíli nes,
když jsem v noci na vás lez!“

„Vzpomínat já budu dlouze,
jak vy jste mi pomoh z nouze,
že jste moji starou kůži
vydělával, mladý muži!“

„Byl jsem trouba - čert mne vem,
že jsem lezl v noci sem,

nepoznal jsem v mrdu touze,
na babu že lezu pouze!“

Odešel s nadějí v srdci,
„s frajlí zamrdám si přeci!
Jen co přijde soumrak dne,
ono to ňák dopadne!“

Dopadlo to - spral to kat!
Neměl si už zamrdat!
Zvadel jemu mrdu květ,
nešoustne si zas tak hned!

To když poznal: „Hrom do Minky,
do kundy i do maminky!
Babu mrdat - milku ztratit,
to se nedá vynahradit!“

Starý hradní doma sedí,
na svůj ocas smutně hledí,
neb mu nechce vůbec stát,
mouchy mu naň chodí srát.

Že už neměl k mrdu sílu,
tak si honil svoji žílu,
ač to muže nehodno.
Zkrátka - stál už za hovno.

Tu však slyší dceru Minku:
„Ustrojte se, pantatínku,
k rytíři hned máte jít,
on za ženu chce mne mít.“

„Za ženu?“ diví se hradní,
„zboř se hajzle, hrade spadni,
tohle přec nemůže být,
to by musel ocas mít!“

„Má ho,“ praví nato ona,
„a jakého klabrdona!
Věř, tatínku, že ho má,
a jak krásně mrdat zná!“

„Rci mi, dcero, že jsi lhala,
snad jsi s ním už nemrdala?“

„Ba jo, tati, tak mu stál,
že mne šestkrát omrdal.“

Starý radostně vykřiknul:
„Šestkrát ti tam šťávu stříknul!
Tak to bude dětí dost,
mně i bábě pro radost!“

Hlásný troubí na vše strany
a v kostele zvoní hrany,
hlásí všude: Rytíř Smil
právě se byl oženil.

Lid ani sluchu nevěří,
podívat se k hradu běží,
zda to pravda, neb jich pán
bez ocasu byl jim znám.

Shromáždil se lid pod hradem,
rytíř září samým blahem,

rozepíná kalhoty,
ukazuje nahoty!

Rytíř k lidu klidně vece:
„Když jste zde, tak dívejte se,
to je čurák, to je skvost,
ten je tvrdý jako kost!“

Mezi lidem rozechvění,
divadlo se zase mění,
Minka nohy roztahuje,
svoji kundu ukazuje.

Úplňkem jí prdel září
v rytíři se všechno vaří,
klátí rukou ocasem,
lid pak hledí všecek sem.

„Sláva,“ hučí národ hlasně,
„ó, ten musí mrdat krásně!
Stále ať mu stojí v slávě,
ať se činí na své mámě.“

Když lid rytíře tak chválil,
do rytířky ho hned vpálil,
lid mu dělal ovaci,
neb měl z toho legraci.

Svět co stojí - nevidáno!
Rytíř už má domrdáno!
Ocas velký vytahuje,
v prstech si ho protahuje.

Míza stále ještě kape,
jak to všechno pěkně klape,
dole - v lidu táboře
je to jako nahoře.

Na to shodil bez cavyků
sud, jež choval v kamrlíku,
za křiku a pískotu
do hradního příkopu.

Podle vzoru svého pána
příkladem jim volnost dána,
leží na zemi už selky,
mrdokvas je z toho velký!

Samé: Ach!“ je slyšet kolem,
kdo nemrdá - ten je volem!
Semeno tu teče proudem,
kdekdo pracuje svým oudem.

To vám byla lidi mela,
každá kunda něco měla!
Teprv s pozdním večerem
táhl každý s keserem.

Proto v erbu toho Smila
zřít je sud, v něm s chlupy díra,
uprostřed pak sedí lev,
jak tam líže z kundy krev!